

ENVIIOUS

A black ink splatter graphic with the word "ENVIIOUS" written in a bold, distressed font across it. The splatter is horizontal and has a jagged, irregular edge. A single drop of ink is falling from the left side of the splatter.

บทนำ

ผู้ไม่ประสงค์ดี
ที่ไม่ประสงค์ออกนาม

ในชีวิตของคนเรามีเรื่องไม่คาดฝันอยู่เสมอ...

หญิงสาวในชุดนักเรียนมัธยมปลาย ถักเปียเรียวยาว กำลังคุยเฮฮาไปกับเพื่อนร่วมชั้นขณะที่เดินผ่านหน้าป้ายรถเมล์ของโรงเรียน การจราจรในตัวเมืองกำลังติดขัด วิธีเดียวที่จะหลีกเลี่ยงสภาวะอันน่าชื่นชมของคนกรุงเทพฯ ได้นั้นคือการโดยสารรถไฟฟ้า

“ไปเดินเซ็นทรัลเวิลด์กันไหม อยากรได้ชุดใหม่ใส่ไปงานวันเกิดบั้งก็ ไปเป็นเพื่อนหน่อยนะ” หญิงสาวหน้าตาน่ารักสมวัย นามว่า ‘พราวพลอย’ ทำเสียงออดอ้อนเพื่อนร่วมกลุ่ม ทว่าต่างคนต่างพากันอึดออดเพราะรู้ว่าไม่มีเวลามาเดินเล่นลอยชายได้อีกแล้ว เพราะอีกไม่กี่วันก็จะถึงเวลาเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย เวลาที่ชีวิตจะต้องเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่อีกครั้ง

“แค่นี้ก็จะอ่านหนังสือไม่ทันแล้วยายพราว แกนะสวย ใส่อะไรก็สวย เสื้อผ้าเต็มบ้านจนจะใส่ไม่ไหวอยู่แล้ว เห็นซื้อไปก็ไม่ค่อยได้ใส่

จะซื่อไปทำไมจริงจังเนี่ยแก” เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มพูดพลางเหินบเล็ก ๆ คนฟังหัวเราะชอบใจ ก่อนจะตอบคำถามที่คนถามไม่ได้ตั้งใจจะเอาคำตอบนั้น

“บางชุดใส่ครั้งเดียวก็เบื่อแล้วนี่นา น่านะ... ไปเป็นเพื่อนหน่อย เดี่ยวเลี้ยงข้าว”

“ฉันไป!” เพื่อนสาวร่างอ้วนรีบตอบรับคำชวนแทบจะทันที หลังจากทำท่าอึดออดเหมือนไม่อยากจะไปในตอนแรก หญิงสาวยิ้มกว้าง จนใบหน้าที่ตึงเปรี๊ยะไปด้วยไขมันแทบจะปริออก พอคิดถึงเรื่องกิน การอ่านหนังสือสอบก็ดูไม่มีความหมาย ภาพข่าวแกงกะหรี่หมูปะชีส ลอยขึ้นมาในหัว จานละเกือบสามร้อยบาท สำหรับเธอแล้วมันมากพอที่จะใช้ดำรงชีวิตได้ทั้งอาทิตย์!

“งั้นฉันไม่อ้อแกกก็ได้ยายกิง ไปกับยายอ้อยดีกว่า เนอะอ้อย เนอะ” พร่าวพลอยหาพวก เพื่อนร่างอ้วนรีบพยักหน้ารับแสดงตัวว่าอยู่ฝั่งคนชวนทันที กิงยิ้มเล็กๆ ไม่ได้ตอบอะไรทั้งนั้น อันที่จริงถ้าไม่จำเป็น เธอไม่อยากจะคบหาลูกท่านหลานเธออย่างพร่าวพลอยนักหรอก ที่ทนคบทุกวันนี้ก็เพียงแค่หวังผลประโยชน์จากเอกสารที่หญิงสาวได้จากการไปตีเวในสถาบันกวดวิชาชื่อดังที่คนอย่างเธอไม่มีปัญญาเสียเงินไปจำเรียนได้ แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่จะยอมให้ชีวิตของเธอตกต่ำตามฐานะที่เป็น กิงไฝฝั่นว่าตัวเองจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ จบมามีการมีงานทำที่มีหน้ามีตาทางสังคม จะได้หลุดพ้นจากวัฏจักรคนจนอย่างที่ท่านอยู่มาตลอดชีวิตเสียที

บางครั้งคนเราก็ต้อง ‘ต่อแผล’ เพื่อให้อยู่ได้ในสังคมอันน่าหอน “งั้นเดี๋ยวแยกกันตรงนี้เลยแล้วกันนะ ฉันจะไปขึ้นรถเมล์ ส่วนพวกเธอสองคนก็ไปขึ้นรถไฟฟ้า ได้ชุดสวยยังงัยถ่ายรูปไปอวดบนเฟซบุ๊กบ้างละ พรุ่งนี้เจอกัน” กิงโบกมือลาเพื่อน ก่อนจะเดินหันหลังไปอีกทาง สีหน้าที่ยิ้มแย้มเมื่อสักครู่นี้แปรเปลี่ยนเป็นความบึ้งตึง

อิจฉา...เธอยอมรับว่าเธออิจฉาเพื่อน ในขณะที่อีกคนเพียงพร้อม
ไปเสียทุกอย่าง มากเกินพอดีเสียด้วยซ้ำ แต่ทำไมเธอถึงขาด ไม่เคยมี
อะไรพอเลยสำหรับตัวเอง โชคชะตาเล่นตลก ส่งเธอมาเกิดในครอบครัว
ที่ยากแค้น ทำงานหาเช้ากินค่ำ เกลียด! เธอเกลียดชีวิตของตัวเองเสีย
เหลือเกิน

สถานีรถไฟฟ้ายามเย็นมีแต่ผู้คนพลุกพล่านจนน่าเวียนหัว
ทั้งเด็กนักเรียนมากหน้าหลายตาที่ต่างยืนแบกกระเป๋าใบใหญ่ซึ่งภายใน
เต็มไปด้วยหนังสือและการบ้านด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายกับการเดินทาง
พนักงานออฟฟิศที่ยืนคุยกันแล้วหัวเราะคิกคักพลางซึ่ไปยังหนุ่มหล่อ
ที่ยืนเก็กอยู่ตรงริมชานชาลา ถ้าให้พร่าวพลอยเดา เธอว่าพวกหล่อน
คงกำลังยุให้เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเดินเข้าไปขอเบอร์โทรศัพท์ของชาย
คนนั้น แต่ดูเหมือนจะเข้าไปเสียแล้ว เมื่ออยู่ๆ ก็มีชายหน้าตาดีอีกคน
เดินเข้าไปโอบเอาผู้ชายคนนั้นเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของเจ้าข้าวเจ้าของ
ขณะที่สาวออฟฟิศต่างพากันยืนตะลึง คงนึกไม่ถึงว่าเรื่องจะจบลงเช่นนี้

พร่าวพลอยแอบหัวเราะเบาๆ ...โลกนี้มีมันอยู่ยากขึ้นทุกวัน
ต้องทำใจนะคะ!

“พร่าว เธอว่าฉันควรจะใส่ชุดสีอะไรดี ?” อ้อยเอ่ยถามขณะที่
ยืนรอรถไฟฟ้าเที่ยวถัดไป พร่าวพลอยมองร่างอันอวบอืดของเพื่อนซึ่ง
อยู่ในชุดนักเรียนที่แทบจะปริแตกได้ตลอดเวลาแล้วพูดขึ้น

“เธอต้องใส่สีเข้มๆ เพื่อพรางหุ่นนะยายอ้อย หมู่นี้ทำไมอ้วน
ขึ้นมาก ตามใจปากอีกล่ะสิ”

“แหม...ก็มันต้องอ่านหนังสือดีก มันต้องใช้พลังงานนะยายพร่าว
ว่าแต่ฉันดูอ้วนขึ้นจริงๆ เหรอ ทำไมฉันถึงรู้สึกเหมือนผอมลงแล้วนะ
เสื่อก็กูหลวมๆ” กลัวเพื่อนจะไม่เชื่อ อ้อยทำท่าขยับร่างให้พร่าวพลอย
ดูว่าเสื่อกัที่รัดตัวนั้นยังมีที่ว่างมากพอที่จะรองรับไขมันที่จะขยายเพิ่มมา

ได้อีกมาก...ซึ่งมันไม่ใช่ความจริง!

“อ้วนขึ้น ฉันทึนยันนะ!” พรราวพลอยบอก เธอไม่ชอบโกหก โดยเฉพาะกับเพื่อนสนิท

“ตายแล้ว งานวันเกิดจะจัดอาทิตย์หน้าแล้ว แบบนี้ก็ลัดไม่ทันสิ เธอว่าฉันไปสมัครเข้าคอร์สลดความอ้วนดีไหม?” อีกฝ่ายเอ่ยถาม สีหน้าเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด พรราวพลอยไม่เข้าใจว่าทำไมไม่กังวลมาตั้งนานแล้ว มากังวลอะไรในตอนที่ถูกอย่างมันสายเกินไป

“เอาสิ จะได้เจอไอ้บริษัทโรคิจิตนั่น ที่ทรมาณจนคนเข้าคอร์สแทบเป็นบ้า ไม่เคยอ่านข่าวเหรอ มีคนถูกตัดขาด้วยนะ” สิ่งที่พรราวพลอยบอกทำเอาอ้อยทำหน้าเหยเก ข่าวน่าหนึ่งเรื่องหญิงสาวเข้าคอร์สลดความอ้วนจากบริษัทโรคิจิตจนถูกตัดขาขยับแถมชัดเมื่อนึกถึง อ้อยยังเคยก่นดาหญิงสาวในหนังสือพิมพ์ว่าบ้าหรือโง่ ไปลดความอ้วนจนเกือบตาย ของแบบนั้นมันต้องค่อยเป็นค่อยไปสิ แต่เอ๊ะ...เมื่อกี้ใครกันที่บอกว่าอยากจะไปเข้าคอร์สลดความอ้วน ช่างมัน ลืมๆ ไปเสียเถอะ!

ปืดตตต...

เสียงยามเป่านกหวีดเสียงดังจนพรราวพลอยสะดุ้งเฮือก พอหันไปมองก็เห็นว่ามี้เด็กผู้ชายคนหนึ่งเล่นกับเพื่อนจนล้าเส้นเข้าไปในเส้นสีเหลืองซึ่งเป็นเขตต้องห้ามเพราะอาจจะเป็นอันตรายได้

แล้วเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่ออยู่ๆ พรราวพลอยเหมือนถูกใครสักคนชน...ไม่ใช่สิ มันแรงกว่าการถูกชน มันเหมือนออกแรงผลักอย่างแรงมากกว่า ร่างบางเซอย่างตั้งหลักไม่ได้ เรื่องโกลาหลเกิดขึ้นทันที เมื่อหญิงสาวตกลงไปบนรางรถไฟฟ้าในขณะที่ไฟหน้าของรถไฟฟ้ากะพริบเตือนว่ากำลังจะใกล้เข้ามาถึงชานชาลาแล้ว เสียงผู้คนรอบบริเวณร้องกรี๊ดลั่นด้วยความตกใจ โดยเฉพาะอ้อยที่แทบจะเป็นลมเสียตรงนั้น

พรราวพลอยนอนนิ่ง ไม่ขยับร่างกาย หญิงสาวรู้สึกปวดหนึบ

ที่ศีรษะ เจ็บราวไปทั่วร่างกายจนแทบจะขยับตัวไม่ได้ สายตาของพรราวพลอยมองตรงไปยังแสงไฟจากรถไฟฟ้าที่โผล่เข้ามาทุกขณะ หมิงสาวพยายามจะช่วยเหลือตัวเองให้ลุกขึ้นแต่ไม่สำเร็จ เหมือนร่างกายไร้เรี่ยวแรงขึ้นมาเสียเฉยๆ เสียงผู้คนกรีดร้องและโวยวายดังจ่อแจจนฟังไม่ได้ศัพท์ แต่นั่นยังไม่ดังเท่าเสียงหัวใจของตัวเองที่เต้นตึกตักจนแทบทะลุออกมาจากหน้าอก หรือนี่จะเป็นวาระสุดท้ายของชีวิต? มันเร็วไปไหมสำหรับเด็กสาวอายุสิบแปดที่กำลังจะก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยในอีกไม่นาน ยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่เธอยังไม่ได้ทำและอยากจะทำ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยลูกด้วย! ลูกยังไม่อยากตาย!

สิ่งศักดิ์สิทธิ์อาจได้ยินในคำขอของพรราวพลอย...

มีอันนี้ๆ ของใครสักคนซ่อนร่างของหมิงสาวขึ้นมาจากรางรถไฟฟ้าได้ทันอย่างหวุดหวิด ก่อนที่จะมีมือของใครอีกหลายคนช่วยกันดึงร่างของเธอเพื่อนำขึ้นไปนอนบนขนานขาลาแล้วทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เจ้าหน้าที่รีบเป่านทหวัดเพื่อให้ผู้คนหลีกเลี่ยงออกก่อน แต่ดูเหมือนจะห้ามพวกไทยมุงได้ไม่มากนัก หลายคนยอมที่จะไม่ขึ้นรถไฟขบวนนั้นแต่กลับมายืนมองเธอที่กำลังเจ็บปวดร่างกายราวกับว่าเธอกำลังทำอะไรผิด แหงล่ะ...คงมีคนคิดว่าเธอตั้งใจกระโดดลงไปให้รถไฟฟ้าทับ!

“น้อง...น้อง เป็นยังไงบ้างครับ โอเคไหม?” เสียงของเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเอ่ยถาม ขณะที่เจ้าหน้าที่อีกคนกำลังประสานงานติดต่อโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่สุดให้ส่งรถมารับที่สถานีด่วน พรราวพลอยทำได้แต่พยักหน้ารับ

“พรราว...เธอเป็นอะไรไหม?” อ้อยร้องห่มร้องไห้ราวกับเห็นผู้เป็นเพื่อนสิ้นลมไปแล้วเสียอย่างนั้น พรราวพลอยส่ายหน้าแล้วยื่นมือไปจับมือเพื่อนให้เข้าใจว่าเธอยังโอเค

แต่สิ่งที่ไม่น่าจะโอเคคือความรู้สึกบางอย่างที่ผุดปกติ

สายตาของใครสักคนที่เหมือนต้องการจะสื่อถึงความเกลียดชัง
ส่งมาถึงผู้รับอย่างรู้สึกได้ พร่าวพลอยมองไปยังผู้ที่พากันมองดูเธอ
ซึ่งมีมากหน้าหลายตา ก่อนจะสะดุดเข้ากับใครคนหนึ่งซึ่งหันหลังเดิน
ออกไปจากกลุ่มอย่างรวดเร็ว ทว่าความรู้สึกเกลียดชังนั้นยังส่งรัศมีแห่ง
ความรุนแรงอยู่ไม่จากไปไหน

อะไรที่ทำให้เธอรู้สึกอย่างนั้น หรือว่าการที่เธอตกลงไปในราง
รถไฟจะเป็นฝีมือของใครสักคนที่อยู่ในบริเวณนี้

แล้วใครคนนั้น...เป็นใครกันล่ะ ?

